

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules per a créixer

Créixer, construir, edificar, són paraules que sonen avui, dins i fora de la nostra consciència. El creixement com a cristians i com a Església ja era un objectiu que ens havíem proposat aquest curs. D'altra banda, les circumstàncies que travessem, la crisi sanitària i social, i la possible i desitjable sortida d'ella, ens comprometen més urgentment a treballar per a refer l'economia, la convivència, la cultura, etc. En definitiva, avui ningú mínimament responsable podrà desoïr aquesta crida; cal pensar-hi seriosament, aplegar motivacions i força, recuperar l'ànim, col·laborar, posar-se a la feina.

Una qüestió prèvia. Aquí «volem pensar en cristià», com sempre. Però aquesta condició ens planteja un problema. ¿És el mateix créixer o fer créixer el món, la societat, la cultura, que col·laborar en el creixement de la fe i de l'Església? ¿Som cridats a una doble tasca, una de cara a la societat i una altra a l'interior de l'Església; o som convidats a un sol treball, és a dir, fomentar el que anomenem sense més «el progrés»? O també, ¿és el mateix el creixement del món que el creixement de la fe i de l'Església? En tot cas, ¿quina re-

lació té el creixement de l'Església amb la lluita i el compromís pel progrés de la societat?

Que això no soni a disquisició teòrica. És una qüestió molt concreta i actual. Aquí són els problemes socials que ha generat la pandèmia i les ajudes que els cristians i l'Església estem cridats a aportar... I aquí són igualment la necessitat que l'Església i cada cristià vegin la seva fe revitalitzada, creixent en profunditat i en extensió. Algú dirà: no hi ha problema, faig una cosa i l'altra en temps diferents... Però cal saber distingir: molts apliquen els criteris de creixement del món al creixement de l'Església.

Sobre aquesta qüestió tan important,

em permeto recordar un principi bàsic: l'Església està cridada a ser el Regne de Déu en germen, aquí a la terra; i el projecte de Déu és que el món sencer arribi a ser aquest Regne. Per tant, quan un fidel anò-

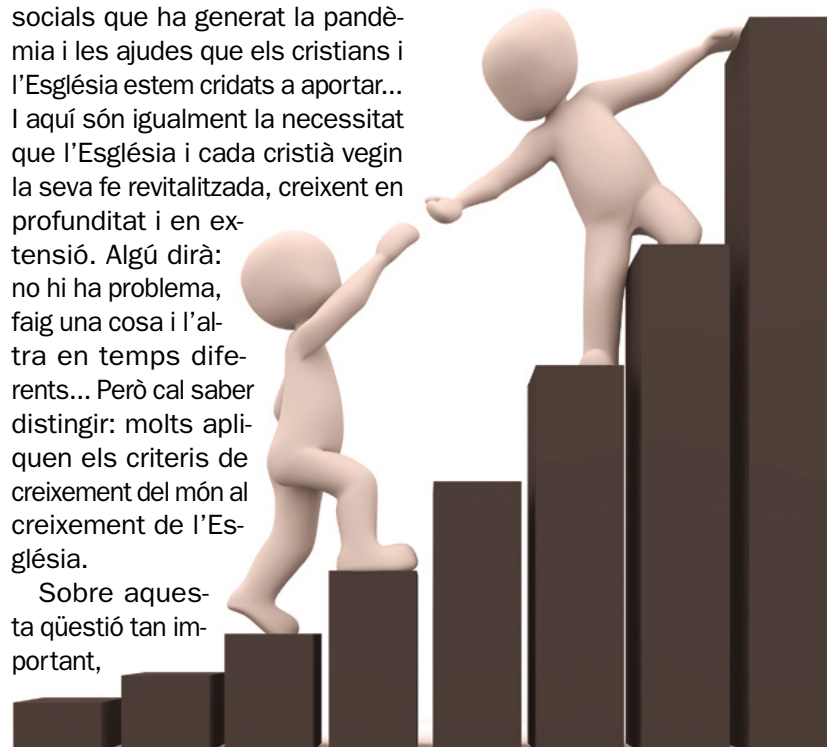
nim o amagat avança en la virtut, per exemple aconsegueix perdonar, o estima Déu en l'oració, o aconsegueix ser més honrat i sincer, no sols fa créixer l'Església sinó que

progrés del món. Entenem que el veritable progrés del món és el creixement cap al Regne de Déu. Però aquí està el problema: no tots pensen així. Progrés, avanç tecnològic, desenvolupament de l'economia, assoliment d'una major qualitat de vida, benestar... fins i tot lluitar per a aconseguir una realització més plena dels drets humans, l'erradicació de la injustícia, si no mirem els mitjans usats i les intencions últimes...

Avui veiem Jesús lloant el Pare «perquè ha amagat les coses del Regne als savis i entesos i les ha revelat a la gent senzilla» (Mt 11, 25). ¿Ens imaginem un líder de la construcció del món dient això, lloant Déu, quan el primer que es fa és buscar els savis i entesos, per a donar-los poder i liderar grans progressos?

La qüestió no és senzilla. Les dades que ens ofereix l'Esclitura semblen mostrar que un i altre creixement, el del món i el de l'Església, són molt diferents. ¿Què ha de fer un cristià honrat, conscient, avui? Continuarem preguntant a la Paraula de Déu. Que la nostra mirada sigui objectiva, i les nostres oïdes netes.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

també està col·laborant en el progrés del món!

Així, tot creixement de l'Església és progrés per al món. Però ¿tot progrés del món és creixement de l'Església? Depèn de què entenem per

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Domesticar la vida, objectiu del transhumanisme (i IV)

Ahores d'ara, no sabem quin recorregut tindrà el transhumanisme. És aventurat afirmar que es consolidarà com la gran ideologia del segle XXI, però també que es volatilitzarà en l'aire i no en quedarà res. És temerari fer prospectiva en aquest terreny però, independentment del que s'esdevingui, el debat que posa el transhumanisme en joc al bell mig de l'àgora mereix l'atenció i la crítica.

Ara per ara, pot ser que molts ciutadans se sentin fascinats pel transhumanisme perquè es presenta, a si mateix, com una *neue Philosophie*, per emprar l'expressió de Ludwigh Feuerbach (1804-1872), però no

sembla tan obvi que sigui nova. Com veurem després, la fe en el poder omnipotent de la tecnologia, el que pròpiament s'anomena tecnocràcia, no és cap novetat en la història de les idees. Hi ha precedents en la primera i en la segona Modernitat, però les possibilitats que s'albiren en l'actualitat són qualitativament superiors a les de qualsevol altre temps.

És difícil imaginar que algú es resisteixi a la revolució biotecnològica, especialment si aquesta revolució li promet un desenvolupament de la seva potència i una victòria sobre la seva mort. La lluita contra la finitud, contra la indigència, la vulnerabilitat, la decre-

pitut, el sofriment i la mort és consubstancial a la condició humana. La voluntat de transcendir les limitacions és una constant que travessa diacrònicament la història. El transhumanisme persisteix en aquesta tessitura, però amb base a unes possibilitats tecnològiques que su-peren, amb escreix, qualsevulla època precedent. La tecnologia adopta un paper messiànic, perquè ve a redimir l'home dels seus mals endèmics i estructurals, ve a oferir-li una nova naturalesa, una nova vida, alliberada de les servituds de la finitud.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Palabras para crecer

Crecer, construir, edificar, son palabras que suenan hoy, dentro y fuera de nuestra conciencia. El crecimiento como cristianos y como Iglesia ya era un objetivo que nos habíamos propuesto este curso. Por otra parte, las circunstancias que atravesamos, la crisis sanitaria y social, y la posible y deseable salida de ella, nos comprometen más urgentemente a trabajar para rehacer la economía, la convivencia, la cultura, etc. En definitiva, hoy nadie mínimamente responsable podrá desoir esta llamada; hay que pensar seriamente en ella, hacer acopio de motivaciones y de fuerza, recuperar el ánimo, colaborar, ponerse manos a la obra.

Una cuestión previa. Aquí «queremos pensar en cristiano», como siempre. Pero esta condición nos plantea un problema. ¿Es lo mismo crecer o hacer crecer el mundo, la sociedad, la cultura, que colaborar en el crecimiento de la fe y de la Iglesia? ¿Somos llamados a una doble tarea, una de cara a la sociedad y otra al interior de la Iglesia, o somos invitados a un solo trabajo, es decir, fomentar lo que llamamos sin más «el progreso»? O lo que es igual, ¿es lo mismo el crecimiento del mundo que el crecimiento de la fe y de la Iglesia? En todo caso, ¿qué relación tiene el crecimiento de la Iglesia con la lucha y el compromiso por el progreso de la sociedad?

Que no suene esto a disquisición teórica. Es una cuestión muy concreta y actual. Ahí están los problemas sociales que ha generado la pandemia y las ayudas que los cristianos y la Iglesia estamos llamados a aportar... Y ahí está igualmente la necesidad de que la Iglesia y cada cristiano vean su fe revitalizada, creciendo en profundidad y en extensión. Alguien dirá: no hay problema, hago lo uno y lo otro en tiempos diferentes... Pero hay que saber distinguir: muchos aplican los criterios de crecimiento del mundo al crecimiento de la Iglesia.

Sobre esta cuestión tan importante, me permito recordar un principio básico: la Iglesia está llamada a ser el Reino de Dios en germen, aquí en la tierra; y el proyecto de Dios es que el mundo entero llegue a ser ese Reino. Por tanto, cuando un fiel anónimo o escondido avanza en la virtud, por ejemplo logra perdonar, o ama a Dios en la oración, o consigue ser más honrado y sincero, no sólo hace crecer la Iglesia ¡sino que también está colaborando en el progreso del mundo!

Así, todo crecimiento de la Iglesia es progreso para el mundo. Pero ¿todo progreso del mundo es crecimiento de la Iglesia? Depende de qué entendamos por progreso del mundo. Entendemos que el verdadero progreso del mundo es el crecimiento hacia el Reino de Dios. Pero aquí está el problema: no todos piensan así. Progreso, avance tecnológico, desarrollo de la economía, logro de una mayor calidad de vida, bienestar... incluso luchar para lograr una realización más plena de los derechos humanos, la erradicación de la injusticia, si no miramos los medios usados y las intenciones últimas...

Hoy vemos a Jesús alabando al Padre «porque ha escondido las cosas del Reino a los sabios y entendidos y las ha revelado a la gente sencilla» (Mt 11,25). ¿Nos imaginamos a un líder de la construcción del mundo diciendo esto, alabando a Dios, cuando lo primero que se hace es buscar a los sabios y entendidos, para darles poder y liderar grandes progresos?

La cuestión no es sencilla. Los datos que nos ofrece la Escritura parecen mostrar que uno y otro crecimiento, el del mundo y el de la Iglesia, son muy diferentes. ¿Qué ha de hacer un cristiano honrado, consciente, hoy? Seguiremos preguntando a la Palabra de Dios. Que nuestra mirada sea objetiva, y nuestros oídos limpios.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Jornada Sacerdotal a la Catedral

El dimecres 1 de juliol, el bisbe Agustí va convocar tot el seu presbiteri, preveres i diaques de la diòcesi, a la Catedral de Sant Llorenç, per tal de renovar les promeses sacerdotals. Aquest ritu no es va poder realitzar durant la Missa Crismal del passat 8 d'abril, oficiada de manera més senzilla a la Casa de l'Església durant el confinament més estricte.

Més d'una seixantena de preveres i diaques van poder participar-hi, així com els set seminaristes diocesans, algunes religioses de Sant Feliu de Llobregat i una trentena de laics i laiques, de la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç i treballadors de la Casa de l'Església, amb totes les condicions de distanciament i seguretat recomanades per les autoritats sanitàries.

El bisbe Agustí, durant la seva homilia, va compartir amb els seus més estrets col·laboradors el significat de la vocació sacerdotal a la llum, inevitablement, de l'experiència existencial de la pandèmia que tots hem viscut, de la recent festivitat de sant Pere, i amb una profunditat i sinceritat extremes.

Abans d'acabar l'eucaristia, els assistents van fer un gest de comunió i solidaritat amb els germans preveres més grans que viuen a la Residència Sant Josep Oriol, per mitjà d'una col·lecta especial.

I com a últim element de la celebració, es va felicitar als preveres que compleixen 25, 50 i 60 anys d'ordenació sacerdotal.

- 60è aniversari: Mn. Enric Aymerich Costa, Mn. Jordi Bertran Cassola, Mn. Lluís Portabella Alós, P. Hilari Ragner Suñer, osb i P. Sebastià Bardollet Pujol, osb.
- 50è aniversari: Mn. Joaquim Lluís Corominas.
- 25è aniversari: Mn. Valentí Alonso Roig, Mn. Carles Elías Cao, Mn. Josep M. Fons Esteve, Mn. Adolf Pujol Camprubí, Mn. Xavier Ribas Matamoros, Gmà. Ramón Martín Rodrigo, OH.

Tres, en nom de tots ells, van dir unes paraules d'agraïment en aquell moment, però és bo de recuperar el **documental-testimoniatge «Crèixer: ser prevere ahir, avui i sempre»**, que ens apropa a la vocació sacerdotal a través de la vida d'aquests dotze capellans.

Jornada per la responsabilitat en el trànsit

Sota el lema «El transport i la mobilitat: creació de treball i contribució al bé comú» (Jesús recorria tots els pobles i vilatges, Mt 9,35), el Departament de la Pastoral de la Carretera de la Conferència Episcopal Espanyola promou la **Jornada per la responsabilitat en el trànsit** avui, 5 de juliol, en proximitat a la festa de Sant Cristòfol, patró dels conductors. Coincidint amb l'inici dels desplaçaments massius, els bisbes d'aquest departament envien una cordial salutació a totes

les persones relacionades amb la mobilitat humana i la seguretat vial.

En el seu **missatge**, destaquen que el transport i la mobilitat humana generen molts llocs de treball, que s'han vist afectats per la crisi del coronavirus: «Han estat mesos en què molts vehicles han tingut d'estar parats a causa de la Covid-19. A moltes llars no hi ha hagut ingressos i en canvi moltes pèrdues econòmiques per a moltes persones. Preguem per totes elles» assenyalen.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

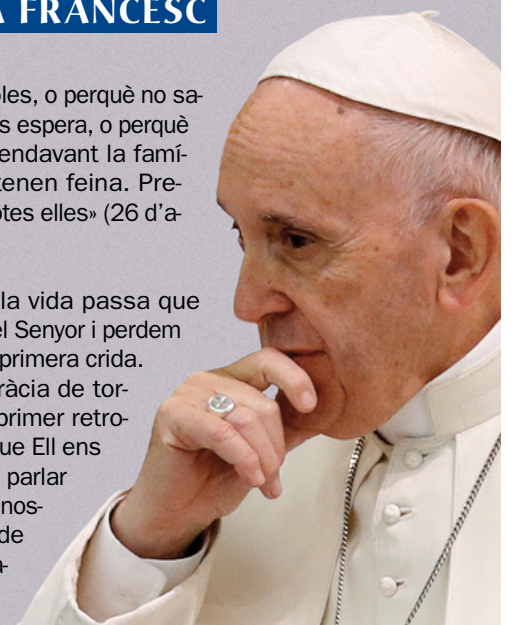
@Pontifex: «Jesús va formar el cor dels apòstols perquè servissin la gent; els va ensenyar aquesta actitud pastoral que és la proximitat al poble de Déu. No és l'estructura la que fa la pastoral, sinó el cor del pastor» (24 d'abril).

@Pontifex: «Ara, mentre pensem en la lenta i àrdua recuperació de la pandèmia, correm el risc que ens ataquí un virus encara pitjor, el de l'egoisme indiferent que oblida els que han quedat enrere» (24 d'abril).

@Pontifex: «Preguem junts per totes les persones que pateixen la tristesa

perquè estan soles, o perquè no saben quin futur els espera, o perquè no poden tirar endavant la família perquè no tenen feina. Preguem avui per totes elles» (26 d'abril).

@Pontifex: «A la vida passa que ens allunyem del Senyor i perdem la frescor de la primera crida. Demanem la gràcia de tornar sempre al primer retrobament, en el que Ell ens va mirar, ens va parlar i va fer néixer en nosaltres el desig de seguir-lo» (27 d'abril).

Per què batejar-se de gran?

El passat dissabte, 27 de juny, a Begues, quatre adults van rebre el sagrament de la confirmació de mans del bisbe Agustí. Un d'ells, l'Hèctor Viñado, també es va batejar i va rebre la comunió per primera vegada. L'hi hem preguntat per què un es decideix a fer aquest pas essent ja adult, i ell ho ha compartit amb nosaltres així:

Molt possiblement el fet d'haver pres aquesta decisió no respon a un fet o experiència concreta, sinó que més aviat és el fruit d'una reflexió profunda sobre el sentit de la vida (en sentit ampli i específicament la pròpia) que, sincerament, no sabia precisar en quin moment concret va començar, ja que, en certa manera, tinc la percepció que m'ha anat acompanyant durant el meu trajecte vital, fent-se més emfàtica i intensa en els darrers anys. Per tant, tot i que el catecumenat esdevé l'inici d'un camí, personalment, per a mi, també és la culminació d'un procés.

M'apropro a Déu des de la necessitat de viure la meua experiència vital des de la pau interior i espiritual. I des de la intuïció que aquest anhel només serà assolit en la mesura en la qual sigui capaç de transcendir la simple individualitat aïllada per tal d'entendre'm i explicar-me a partir de realitats eternes, històriques i atemporals que m'acompanyen, em conformen i em superen, però que, alhora, es manifesten en la nostra quotidianitat en la més ab-

Baptisme de l'Hèctor

soluta senzillesa: l'amor sincer i després per la família i els amics, la bellesa que ens envolta arreu o la serenitat que ens envaeix quan prenem consciència de quin és el nostre sentit existencial. En essència, tots aquells intangibles que escapen a la simple anàlisi lògica i només podem copsar a partir d'altres fonts de coneixements oblidats en el món actual.

En aquest sentit, doncs, no escapa a la meua recerca espiritual un profund desencís davant l'actual i hegemònica visió de l'Ésser humà, a partir de

la qual hem maldat per invertir-nos la naturalesa de subjectes de coneixement i llibertat absoluts i, conseqüentment, hem caigut en el parany de confondre la nostra racionalitat amb la veritat en majúscules. Vivint, d'aquesta manera, immersos en un individualisme nihilista que ens ha conduït a una espiral d'autodivinització en la qual no només apatem a Déu sinó que ens neguem a nosaltres mateixos.

Un escriptor italià va dir que la vida hauria de ser en molts aspectes una preparació per a l'eternitat i que, per tant, ancorar-nos en els aspectes simplement biològics i mecànics de l'existència era un greu error de l'estil de vida modern. De fet, error de gran profunditat perquè hem acabat hipotecant el nostre concepte de felicitat només a aquesta satisfacció immediata.

En essència, ens hem entestat a oposar-nos a la nostra precarietat i fragilitat i omplim el buit existencial generat produint de forma deshumanitzada i consumint com a criatures perdudes i consentides, limitant-nos a interpretar el món exclusivament des de paradigmes economicistes, utilitaristes i mecanicistes i la realitat és que, molt sovint, ha estat justament aquesta aproximació a la vida la que ens ha abocat al més gran dels desencisos.

I ara, seguim endavant, content de continuar el camí amb la meua filla que rebrà la comunió i esperançant de poder compartir aquesta experiència amb ella i amb tota la família.

Tots els confirmands, amb l'Hèctor a la dreta

AGENDA

► **Els bisbes de la Tarraconense a la Casa de l'Església.** Habitualment, cada any, els bisbes de les deu diòcesis amb seu a Catalunya es reuneixen a Salaró per tancar el curs amb uns dies de treball i de convivència. Enguany, per la situació causada per la pandèmia canvien el format i es reuniran només un dia, i ho faran a la seu diocesana del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, el dimecres 15 de juliol.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Os 2,14-15b-16.19-20 / Sl 144 / Mt 9,18-26]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Dimarts [Os 8,4-7.11-13 / Sl: 113B / Mt 9,32-38]. **Urgell:** □ Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la ciutat de La Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Dimecres [Os 10,1-3.7-8.12 / Sl 104 / Mt 10,1-7]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos màrtirs, deixebles

de Pau; sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Dijous [Os 11,1b.3-4.8c-9 / Sl 79 / Mt 10,7-15]. Sant Agustí Zhao Rong i companys, mrs.; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodorico Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 50 / Mt 10,16-23]. Sant Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Bolta, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. □ Dissabte [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547), abat patriarca dels monjos d'Occident, patró d'Europa i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes. Sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. ■ Diumenge vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 55,10-11 / Sl 64 / Rm 8,18-23 / Mt 13,1-23 (o bé, més breu: 13,1-9).] Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prevere i màrtir a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i màrtir; sant Josep Fernández, prevere i màrtir.

Diumenge XIV de durant l'any (A)

COMENTARI

Per l'amor, el jou de Jesús és suau i lleuger

De vegades coneixem persones molt preocupades per saber exactament què diuen les normes. Les volen complir però de fet en sou esclaus. Jesús ens ensenya quin ha de ser el nostre camí. En primer lloc, tot ha de començar per la humilitat i senzillesa: *Heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i als entesos*. Només des d'aquesta humilitat i des de la certesa que conèixer Déu és un do del Senyor podrem saber quin ha de ser el nostre camí: *Fora del Pare, ningú no coneix veritablement el Fill; igualment no coneix veritablement el Pare fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar*. Ens cal, doncs, endinsar-nos en la pregària i demanar-li al Pare que ens faci conèixer qui és el Fill i què demana de nosaltres.

Llavors descobrirem que seguir Jesús no és una càrrega pesada, un jou que ens oprimeix. Perquè seguir Jesús no ens serà pesat: *Feu-vos deixebles meus, que jo soc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau i la meva càrrega lleugera*. El que se'ns demana, doncs, és seguir Jesús amb un gran amor, aprenent de la seva manera actuar, no volent ser més que ningú, des de la senzillesa i la humilitat i demanant al Senyor que ens ensenyi què hem de fer. I l'amor farà que el seu jou, seguir el seu camí ja no sigui una esclavitud sinó una càrrega suau i molt lleugera.

Per això, també Zacaries parla del rei que arriba però un rei que és bo i salvador, muntat humilment en un ase, en un pollí. No en un cavall de guerra. No busca dominar: *Bandejarà els carros de guerra, allunyarà els cavalls i els arcs dels guerrers seran bandejats*.

I en la línia de Jesús, Pau ens diu: *Vosaltres no viviu segons les mires de la carn, sinó segons les de l'Esperit*. Ens hem de deixar endur per aquest Esperit. *Nosaltres tenim un deute però no amb la carn*. Perquè la carn porta a la mort: *Si per l'esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu*. Senzillesa, humilitat, amor, deixar-nos endur per l'Esperit.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia de Zacaries (Za 9,9-10)

El Senyor diu: «Alegra't, ciutat de Sió. Aclama, ciutat de Jerusalem. El teu rei fa la seva entrada. És bo i salvador, muntat humilment en un ase, en un pollí, fill de somera. Bandejarà d'Efraïm els carros de guerra, allunyarà de Jerusalem els cavalls, i els arcs dels guerrers seran bandejats. Adreçarà a tots els pobles paraules de pau, i el seu domini s'estendrà d'un mar a l'altre, des del gran Riu fins a l'extrem del país.»

▶ Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

Us exaltaré, Déu meu i rei meu, / beneiré el vostre nom per sempre. / Us beneiré dia rere dia, / lloaré per sempre el vostre nom. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre regne / i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor sosté els qui estan a punt de caure, / els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,9.11-13)

Germans, vosaltres no viviu segons les mires de la carn sinó segons les de l'Esperit, perquè l'esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'esperit de Crist, no seria de Crist. I si habita en vosaltres l'esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu esperit, que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals. Per tant, germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moriríeu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 11,25-30)

En aquell temps, Jesús digué: «Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i als entesos. Sí, Pare, així us ha plagut a vós. El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Fora del Pare, ningú no coneix veritablement el Fill; igualment, no coneix veritablement el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar. Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo soc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega lleugera.»

▶ Lectura de la profecia de Zacaries (Zac 9,9-10)

Esto dice el Señor: «¡Salta de gozo, Sión; ¡alégrate, Jerusalén! Mira que viene tu rey, justo y triunfador, pobre y montado en un borrico, en un pollino de asna. Suprimirá los carros de Efraín y los caballos de Jerusalén; romperá el arco guerrero y proclamará la paz a los pueblos. Su dominio irá de mar a mar, desde el Río hasta los extremos del país.»

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

Te ensaltaré, Dios mío, mi rey; / bendeciré tu nombre por siempre jamás. / Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

El Señor es fiel a sus palabras, / bondadoso en todas sus acciones. / El Señor sostiene a los que van a caer, / endereza a los que ya se doblan. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,9.11-13)

Hermanos: Vosotros no estáis en la carne, sino en el Espíritu, si es que el Espíritu de Dios habita en vosotros; en cambio, si alguien no posee el Espíritu de Cristo no es de Cristo. Y si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús también dará vida a vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros. Así pues, hermanos, somos deudores, pero no de la carne para vivir según la carne. Pues si vivís según la carne, moriréis; pero si con el Espíritu dais muerte a las obras del cuerpo, viviréis.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 11,25-30)

En aquel tiempo, tomó la palabra Jesús y dijo: «Te doy gracias, Padre, Señor del cielo y de la tierra, porque has escondido estas cosas a los sabios y entendidos, y se las has revelado a los pequeños. Sí, Padre, así te ha parecido bien. Todo me ha sido entregado por mi Padre, y nadie conoce al Hijo más que el Padre, y nadie conoce al Padre sino el Hijo y aquel a quien el Hijo se lo quiera revelar. Venid a mí todos los que estáis cansados y agobiados, y yo os aliviaré. Tomad mi yugo sobre vosotros y aprended de mí, que soy manso y humilde de corazón, y encontraréis descanso para vuestras almas. Porque mi yugo es llevadero y mi carga ligera.»